

νά όνειροπολή την χειραφέτησιν τής Δικαιοσύνης και άφ' έτέρου νά επιδιώκη νά υποδουλώσῃ τόν στρατόν στην Συνκλαγγήν καταργών την Γεν. Διοίκησιν ;

ΑΠ' ΕΞΩ

άπό τό 'Υπουργείον τών Οικονομικών ἔσαν σωριασμένα προχθές μερικά παληοτάριδα, λείψανα τής επισκευής ή όποία γίνεται μέσα στό 'Υπουργείον.

Και κάποιος πού τά είδε, παρετήρησε φιλοσοφικώτα :

— Είνε τά πολεμοφόδια τά όποια φυλάσσει ό κ. Δηλιγιάννης για ώρα ανάγκης ! . . .

ΤΟΝ ΕΒΑΛΕ

μέσα στην καρότσα του, την άνοικτὴν, εκάθησε κι' αυτός στο πλάι του, και τόν περιέφερε ανά τούς 'Αθηναϊκούς δρόμους.

Και νά τόν βλέπατε τό χαμάρι πού είχε ! Χωριάτης, με τά χωριάτικα ρούχά του και με τό κοῦκον στο κεφάλι, και νά κάθεται στο πλάι του βουλευτοῦ του ! . . . Και σ' άνοικτὴ καρότσα, μάλιστα ! . . .

'Ο κ. βουλευτής εχαιρετούσε δεξιά κι' άριστερά και στούς παιδ γνωστούς του, πού τόν εκόιταζαν μεκπληξιν και τού ανταπέδιδαν τόν χαιρετισμό με χαμογέλιο, μισούλινε τό μάτι του πονηρά, σάν νά τούς έλεγε :

— Τί νά κάνης ; Αυτά τραβούμε μείς οι πολιτευόμενοι !

Κι' ε χωριάτης, ό εκπροσωπών την στιγμὴν εκείνην τόν χαμάλην λαόν, τόν κοροϊδευόμενον και εκμεταλλευόμενον, εκορδονώτανε μέσα στην άμαξα και στριβε με περηφάνεια τό μουστάκι του.

Συναγματικώτατν ή εικών !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μία άληθινή άλεπού δέν καλεϊ μονάχα άγουρα τῶ σταφύλια που δέν μπορεί νά πλησιάστ, άλλ' άκόμη κι' εκείνα τῶ όποια πλησιάζει άλλῶ φροντίζει νά μή τά πλησιάσουν κι' άλλοι.

'Ο συγγραφεύς πρέπει νά σιωπή όταν τό έργον του προτφέρεται νά διμλήσῃ.

Τό βέλος του πνεύματος είνε τό επίγραμμα πού κῆμουν εις τόν θάνατον ενίς κισθήματος.

περιπληθῶς κηράπονον) 'Αλλ' έπειτα . . . 'Αλλ' έπειτα... 'Ομως, ένθυμείσαι. 'Εδμόνδε, εκείνο πού μου είχες πῆ διὰ νά με πείσης όπως . . . 'Ενθυμείσαι, μου είχες δικισθή . . .

«Μονάχα την ψυχὴ σου θέλω, άλλῶ την θέλω, την γυρεύω ελόκληρη».

'Ετσι μου έλεγε . . . άλλ' άργότερα δέν ήρξέσθης, δέν ευχαριστήθης άπ' αυτήν μόνην . . . ('Ο 'Εδμόνδος κῆμει εν κίνημα). Μή φοβείσαι, δέν έχω τό θάρρος νά σε κατηγορήσω, ξέρεις, άπ' ενός διότι δήλωσεν ώρας τόσον εύτυχείς . . . (παρτηρούσα αυτόν εις τούς όρθακμούς) λέγω δήλωσεν, διότι δέν άμφιβάλλω ότι και δι' εσε αι ώρα εκείνη ήσαν εύτυχείς, άλλῶ ;

'Εδμ. (Σφίγγων αυτήν ζωηρώς). 'Ω ναι, ναι. άγάπη μου . . . δέν θῶ τίς λητμονήτω ποτέ όσον ζήσω . . . (Σχεδόν άκουσίως). 'Ακόμη και αν άνγκασθώμεν νά υποκύψωμεν εις μοιραϊόν χωρισμάν, όταν υποχρεωθώμεν νά χωρισθώμεν . . .

'Εβελ. ('Ανακρίτωσα). Νά χωρισθώμεν, νά χωρισθώμεν, τί λές ; (με άφέλειαν). Και τότε . . . και νά ένωθώμεν ;

'Εδμ. (Με ύψος ύπεροβουλίας). 'Εβελίνα . . . Θεέ μου, τό μέλλον δέν είνε παρῶ ένα έρωτηματικόν σημεϊόν . . . κανείς ποτέ δέν τό γνωρίζει . . .

'Εβελ. ('Εξ άνω, σχεδόν τρέμουσα). 'Αλλά σύ . . . Και πῶς . . . ; Δέν θῶ με έγκαταλείψῃς . . . τώρα ;

'Όταν τοποθετούμεν την αλήθεαν εις την κεραλήν, δέν έννοούμεν γενικῶς ότι τό κεράλι μας, και αυτό επίσης, δέν είνε τοποθετημένον εκεί όπου έπρεπε νά είνε.

'Η ματαιότης είνε ή εύπρεπής προσωπίς τής άγρωχίας.

Τοποθετῆσαι πολύ χαμηλώτερα του έλλου, διότι σύ ζητείς νά θέσης την εξαίρεσιν, άλλ' εκείνος τόν κανόν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΑΝΘΟΦΟΡΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Φιλτάτε «Νουμά»

Κάθε τόσον διαβάζω εις τῶς εφημερίδας κάτι άθῶα πειράγματα διά δύο τρεις βουλευτάς μας οι όποιοι έχουν πάντοτε με άνθος ώπλισμένην την μπουντουιέρα των. Δίχως άλλο εκείνοι πού τά γράφου, θέλουν νά ειπῶν με αυτό ότι υπάρχουν και βουλευταί τών όποιων ή μπουντουιέρα μόνον έχει κάποιαν αξίαν. Δέν έχου, όμως καθόλου δικιον. Τό άνθος δέν άποδεικνύει μόνον φιλαρέσκειαν, άλλῶ και τρυφερότητα αιθημάτων. 'Οσάκις δέ πηγαίνο εις την Βουλήν και πηγαίνο τακτικώτατα—και περιεργάζομαι με τά φασαμαίν μου τούς νεκρούς πατέρας του 'Εθνους, πάντοτε σταματῶ μετῶ συμπαθείας εις τούς φιλανθείς, με την βεβαιότητα ότι οι κύριοι αυτοί άφου άγαπούν τόσον τά άνθη είνε αδύνατον νά μή άγαπούν και την πατρίδα των.

Με τούς χαιρετισμούς μου

'Η Μυριά

ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΙ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά».

Κάποιος κύριος, θεατρολόγιος θραῶ, λαμβάνων άφορμήν άπό την προχθεσινήν άραιοτάτην παράστασιν του Βασιλ. Θεάτρου, επιτίθεται άγρίως κατά του 'Αθηναϊκού κοινοῦ, χαρακτηρίζων αυτό ως άνάξιον νά έννοῆ έργα λεπτότατα, ως είνε ή κωμωδία του Νορβηγού Στρίντμπεργ «Δέν παίζουν με την φωτιά.»

'Εδμ. (Περιπληθῶς, ώσει εκπλητος). 'Αλλά νομίζεις, 'Εβελίνα ; Μονάχα λέγω . . .

'Εβελ. ('Ως άνω, άγωνισῶσα, περιπτυσσομένη αυτόν). Δέν θῶ με έγκαταλείψῃς, άλλῶ ; 'Εδμόνδε, τώρα ; . . . Τώρα πού εγείνω ιδική σου, πού είμαι ιδική σου, πού μ' εκκαμεις ; ότι ; ήθελες . . .

'Εδμ. ('Ως άνω, μειδιών και θωπεύων αυτήν). 'Ησύχασε, κόκαλα μου, ήσύχασε . . . τί σκέπτεσαι λοιπόν ; . . . Βεβαίως ; . . . δέν μπορεί νά γίνῃ . . . ότι επεθύμεις κανείς . . . Αΐ ! αν εζηρῶτο άπό έμέ . . . 'Αν ήμπορούσα ! . . .

'Εβελ. (Πάντοτε άγωνισῶσα, άλλῶ πιστεύουσα). 'Α ! αν ήμπορούσες ; θῶ μ' ένυμρέυεσο, άλλῶ ; άμείσως . . .

'Εδμ. ('Ολίγον άδίδυμιας, παλαιών προς εκυτόν). 'Αλλά . . . αν ήμπορούσα . . . πιστεύω . . . (με γοητευτικήν φυσικότητα). 'Αλλ' επί τέλους δέν μου λές τί άνάγκη είνε νά νυμφευθώμεν για νά είμεθα εύτυχείς ; Ζώμεν τόσον καλῶ τώρα . . . Απεικνίτικῶς όταν γίνωμεν σύζυγοι, πῶς ήξέυρεις ; είνε τόσα μικροπράγματα εις τόν γάμον ώστε παρ' όλην την καλήν διάθεσιν . . . πιστεύσῃ το, άγάπη μου . . . Νά νυμφευθώμεν ; 'Αλλά σοβαρῶ τό λές ; τό έπικέρθης ; Και δέν γελῶς ; 'Ανδρα ; και γυναίκα . . . οι δύο μας ; . . . (γελῶν).

Αΐ ! πῶς σου φαίνεται ; (Ζωηρώς) Δέν ή' άπολύσωμεν πλέον στιγμάς όμοίως με αυτές . . . έρασταί. έρασταί, έρασταί πάντοτε . . . (με άξέουσαν έπιθυμίαν) 'Εβελίνα, άκου, ελα εδῶ (λαμβάνων αυτήν διά τῆς χειρός, οδηγῶν αυτήν εις τό δεξιόν και προσπαθῶν νά την καθύσῃ).

'Εχει άδικον ό κ. θεατρολόγιος. Οι ρωμηοὶ άπαξάπαντες, τμήμα του όποιου άποτελεϊ και τό 'Αθηναϊκόν κοινόν, είνε εις θέσιν νά έννοσῶν έργα λεπτότερα άκόμη και τεχνικώτερα άπό την έν λόγῳ Νορβηγικήν κωμωδίαν, άπόδειξις δέ τρανωτάτη τούτου ότι έννοσῶν και χειροκροτοῦν ένθουσιωδῶς την «Σαπφῶ» του κ. Κηλαποθάκη και την «'Εσμῆ» του κ. Περραιφίδου.

'Ολοσ προθύμος θεατής.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Παροῦ. 'Αρκιότατον. Θῶ δημοσιεύθῃ προσηῶς. Ευχαριστοῦμεν.—'Όπως θέλεις, φιλάτε Γ. Περγ. 'Εστω και δύο δύο. ή κ' ένα ένα, άναλόγῳ του χῶρου.—'Εγχετε δικιον, κυρία Κατ. Τ. Θῶ τῶ δημοσιεύσωμεν και τά δύο, και την «Οικογένειαν στη γυάλα» και την «Οικογένειαν στο Βιζαβί». 'Αφου δέν έχομεν ρέτος κομμάτι, ως περάσωμε με την 'Αποκρητῶν περιουσιῶν ετών ! — 'Η μεγαλοφυΐα άρχίζει τά ῶραϊκῶ έργα, άλλ' ή έργασία τά τελειώνει. Είνε γνώμη του Hansliek αὐτή. Δέν την εύρίσκετε όρθήν, κ. Νεοπτόλεμε ; — κ.κ. Ε. Ριτ. Ν. Γιαν . . . Α. Σιγ. εις Πάτρας. Συνδρομική σας ελήφθησαν ευχαριστοῦμεν. — Κον Α. Σαπ . . . εις Νέαν 'Υόρκην. 'Επιταγή ελήφθη. Ευχαριστοῦμεν.

Δεκαπενθήμερον επιστημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

Ίδρυται : Γ ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ Εις την «Κριτικήν»
» έξάμνος » 6 Ρ συνεργάζονται οι καλ-
» τμήμνος » 4 Ι λτεροι λόγιοι κ' επι-
I στήμονες, ιδικοί μας και
I ξένοι.

Διά τό έξωτερικόν Διά πῶσαν αίτησιν :
Συνδρ. έτησία ψυ. χρ. 18 Κ Διεύθυνση «Κριτικῶν» 'Αθήναις
» έξάμνος » 6 Η Διευθυντής 20

'Η «Κριτική» είνε τό εύθηνότερον τών μέχρι τούδε εκδοθέντων περιοδικών

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον τών 'Εφημερίδων και εις τά κισθία τών πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνικῆς Τραπέζης και Βουλῆς.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ

'Ακου . . . Πίς μου ; μ' άγαπή ; . . .

'Εβελ. ('Αντισταμένη άσθενῶς με όρθακμούς άκρουσμένους). 'Οχι . . . μή με κάνης έτσι . . . μου χαλῶς τό κτένισμά μου . . .

'Εδμ. (Κυριευόμενος περισσότερον άπό επιθυμίαν). Τί περιάζεις, 'Εβελίνα ; . . . (Κατορθώνει νά την καθίσῃ ἐπὶ τών γονάτων του).

'Εβελ. ('Απαλλασσομένη και άνεγειρομένη άποτόμως). Πῶς ; τί με τίς ; . . . δέν με άγαπῶς πλέον !

'Εδμ. (Με κάποιαν όρμήν). 'Επί τέλους !

'Εβελ. ('Ομοίως νευρική). Λέγε όσο θέλεις επί τέλους . . . άλλ' έτσι είνε . . . 'Ηθελες όμως νά μάθω για ποίον αίτιον δέν μπορείς νά με κάμης δική σου . . .

'Εδμ. (Μειδιών περιπληθῶς και ήδονικῶς). Νά σε κάμω δική μου ; 'Αλλά ναι, άλλ' όλας τῶς στιγμάς . . . Τί ! άλλ' αυτό θέλω και εγῶ . . . 'Εβελίνα, σου λέω, ελα . . . (Ζητών νά την ελκύσῃ με κινήματ, με τό βλέμμα με την ζωήν). 'Ελα εδῶ . . .

'Εβελ. ('Ορθῶς, βήματῶ τινε μακρῶν αὐτοῦ. Με ζωηρῶν στάσιν, νευρική, νεύουσα όχι).

'Εδμ. ('Εγειρόμενος, διευθυνόμενος προς αυτήν και ζητών νά την πείσῃ. 'Ως άνω). Και γιατί . . .

'Εβελ. ('Εξ άνω).

'Εδμ. (Στενοχωρούμενος, με κάποιαν βικιότητα). 'Ω τώρα . . . Βλέπεις . . . χάνομεν άδικως τόν καιρόν . . .

'Εβελ. ('Αίφνης, σπραφομένη και παρτηρούσα αυτόν βλοσυρῶς). Τί θές νά πῆς ; (άκολουθεϊ)